RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 232.536 van 13 oktober 2015
in de zaak A. 211.837/IX-8334

In zake: Luc JANSSENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Armoedebestrijding, Gelijke Kansen, Personen met een Beperking en Wetenschapsbeleid, belast met Grote Steden
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Aube Wirtgen en Hans Plancke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij:

Rombout NIJSSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van "het besluit dat door de Algemeen Rijksarchivaris [op] 2 januari 2014 werd ter kennis gebracht en waarbij er ook verwezen wordt naar een besluit dat

zou zijn genomen door de Directieraad van het Rijksarchief in de zitting van 20 december 2013 waarbij [Luc Janssens] met ingang van donderdag 2 januari 2014 de opdracht als diensthoofd van de dienst in Brugge werd ontnomen en waarbij vanaf 2 januari 2014 deze opdracht als diensthoofd werd toevertrouwd aan […] Rombout Nijssen".

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 227.888 van 26 juni 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Brunhilde Van den Haute, die *loco* advocaten Aube Wirtgen en

Hans Plancke verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij koninklijk besluit van 22 juli 1991 wordt verzoeker voor een mandaat van twee jaar benoemd tot attaché bij het algemeen rijksarchief en rijksarchief in de provinciën.

Bij koninklijk besluit van 25 februari 1994 wordt verzoeker met ingang van 1 oktober 1993 vast benoemd in rang A van de wetenschappelijke loopbaan van het wetenschappelijk personeel in de graad van attaché bij het algemeen rijksarchief en rijksarchief in de provinciën.

Bij koninklijk besluit van 13 december 2006 wordt verzoeker met ingang van 1 november 2006 bevorderd tot rang B van de wetenschappelijke loopbaan van het wetenschappelijk personeel en benoemd tot werkleider bij het algemeen rijksarchief en rijksarchief in de provinciën.

3.2. Met een e-mail van 3 april 2012 wordt verzoeker er door de algemeen rijksarchivaris van op de hoogte gebracht dat hij vanaf 1 mei 2012 naar aanleiding van het vertrek van het toenmalige diensthoofd belast wordt met de leiding van het rijksarchief te Brugge.

3.3. In een nota van 19 december 2013 aan de algemeen rijksarchivaris kaart de operationeel directeur het niet behoorlijk functioneren van het rijksarchief te Brugge aan. In het bijzonder worden ten aanzien van verzoeker als diensthoofd problemen gesignaleerd op financieel vlak (overschrijding van het budget), op organisatorisch vlak (niet behalen van doelstellingen), op hiërarchisch vlak (het niet respecteren van de hiërarchische lijn) en op deontologisch vlak.

3.4. Op 20 december 2013 behandelt de directieraad het agendapunt in verband met de continuïteit van de dienst in Brugge. Daartoe legt de algemeen rijksarchivaris aan de leden van de directieraad een ontwerp van brief voor. Er wordt benadrukt dat het gaat om een administratieve en geen disciplinaire maatregel, waarbij verzoeker een nieuwe opdracht krijgt. Het ontwerp van brief wordt vervolgens eenparig goedgekeurd.

3.5. De brief van de algemeen rijksarchivaris die vervolgens op 2 januari 2014 aan verzoeker wordt bezorgd, luidt:

> "In mijn e-mail van 3 april 2012 heb ik u verzocht de leiding van het Rijksarchief te Brugge op u te nemen. Op 27 april 2012 werd u tijdens de afscheidsplechtigheid voor het voormalig afdelingshoofd dr. [...] (die per 1 mei van dat jaar met pensioen ging) ten overstaan van het betrokken personeel en in aanwezigheid van het departementshoofd, als diensthoofd voorgesteld.
> Sedert deze aanstelling als diensthoofd hebben zich echter een aantal functioneringsproblemen en daaraan gekoppelde incidenten voorgedaan die de goede werking van de dienst in het gedrang brengen. Ik verwijs in het bijzonder naar het proces van overdracht van het gebouw in de Academiestraat aan de Regie der Gebouwen (opzegging van contracten, leeg maken van het gebouw enz.), naar het niet-rationeel beheer van de middelen (overschrijden van budgetten, het niet vastleggen van uitgaven/bestelbonnen) en naar het systematisch negeren van instructies en vragen van de hiërarchie.
> Deze verschillende en opeenvolgende incidenten hebben er bovendien toe geleid dat de goede samenwerking van de dienst te Brugge met de centrale diensten van het Rijksarchief, onder meer met de dienst boekhouding en de dienst facility, wordt verstoord. Hierdoor komt de uitvoering en de toepassing van de binnen onze instelling geldende procedures in het gedrang.

Er werd u meermaals zowel mondeling als schriftelijk melding gemaakt van incidenten of problemen. De gevraagde acties tot bijsturing zijn echter zonder gevolg gebleven of hebben tot onvoldoende verbetering geleid.
Met het oog op de goede werking en in het belang van de dienst heeft de directieraad van het Rijksarchief in zijn zitting van 20 december jl. beslist om met ingang van donderdag 2 januari 2014 de leiding van onze dienst in Brugge op te dragen aan de heer Rombout Nijssen waardoor u vanaf die datum van uw opdracht als diensthoofd van onze dienst in Brugge wordt ontheven.
Vanaf 2 januari 2014 8u30 zal Rombout Nijssen (SW3) de leiding van de dienst waarnemen en dit onder directe leiding van de operationeel directeur. Ik verzoek u dan ook op 2 januari a.s. alle nuttige informatie, de lopende dossiers, sleutels, codes e.d. over te maken aan uw nieuwe functionele chef.
Na overleg met uw operationeel directeur werd, in functie van uw wetenschappelijke competenties en ervaring besloten dat u vanaf 2 januari 2014 belast wordt met:
1. de opvolging van het archievenoverzicht (ABS-Archeion-databank);
2. de inventarisatie van het archief van de ambachten en dit overeenkomstig de functiefiche dd. 22 augustus 2011;
3. de ontsluiting van 20 m ongeordend archief van het Provinciebestuur West-Vlaanderen voor de periode 1830-1870 in combinatie met een grondige herziening van de bestaande inventaris over dezelfde periode.
Uw functiefiche zal door de operationeel directeur begin januari in deze zin worden opgesteld.
Zowel in termen van verantwoordelijkheid als van inhoudelijke competentie sluit deze nieuwe opdracht nauw aan bij uw profiel en ervaring, en is zij valoriserend voor uzelf en uw loopbaan.
Ik ben ervan overtuigd dat u deze opdracht met veel overtuiging en inzet zal uitvoeren en dat dit, rekening houdend met uw expertise in het domein, tot een uitstekend resultaat zal leiden."

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4.1. Verzoeker vordert, formeel, de nietigverklaring van "het besluit" door de algemeen rijksarchivaris op "2 januari 2014 […] ter kennis gebracht", "waarbij er ook verwezen wordt naar een besluit [van] de Directieraad van het Rijksarchief [van] 20 december 2013". Hij merkt op dat uit het bericht van 2 januari 2014 "zou moeten blijken dat op 20 december 2013 een besluit zou zijn genomen, besluit dat verzoeker niet kent [en] dat hem nooit is medegedeeld".

4.2. Uit de brief van de algemeen rijksarchivaris van 2 januari 2014 en de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing waarbij aan

verzoeker de opdracht als diensthoofd is ontnomen door de directieraad is genomen op 20 december 2013 en dat de brief van 2 januari 2014 hiervan enkel de kennisgeving is. Een kennisgeving is geen voor vernietiging vatbare handeling.

4.3. Het voorwerp van het beroep is bijgevolg te preciseren als de beslissing van de directieraad van het algemeen rijksarchief van 20 december 2013 om verzoeker de opdracht als diensthoofd van de dienst te Brugge te ontnemen en om die opdracht toe te vertrouwen aan Rombout Nijssen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

5. Volgens de verwerende partij kan de bestreden beslissing niet ontvankelijk worden aangevochten omdat het een maatregel is van inwendige orde, die geen akte is in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

> "Vooreerst, staat het buiten kijf dat de maatregel is genomen ter vrijwaring van de goede werking van de dienst. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, werd deze beslissing genomen op basis van een problematische werking van het Rijkarchief Brugge en beoogt ze de normalisering van de werking van de betrokken dienst […].
> Ten tweede, heeft deze beslissing geen enkel rechtsgevolg voor de verzoekende partij.
> De aanstelling per e-mail als diensthoofd van het Rijksarchief Brugge betrof een loutere maatregel van inwendige orde die geen enkel rechtsgevolgen had […]. De functie van diensthoofd is immers niet opgenomen in het organogram van het Rijksarchief […]. De aanstelling als diensthoofd hield voor de verzoekende partij geen bevordering naar een hogere functieklasse in. Hij bleef in klasse SW2. De aanstelling betrof dus geen benoeming in een bepaalde functie, noch een bevordering, die voor verzoekende partij een verbeterde rechtspositie impliceerde. Het gevolg hiervan is dat, nu de verzoekende partij geen diensthoofd meer is, zij exact dezelfde rechtspositie heeft als toen zij diensthoofd was: zij blijft behoren tot de klasse SW2.
> Bovendien had de aanstelling als diensthoofd geen enkel effect op de verloning. Deze verloning is niet gewijzigd sinds de verzoekende partij, met ingang van 2 januari 2014, een nieuwe opdracht kreeg. Haar verloning

> hangt immers enkel af van haar functieklasse en haar geldelijke anciënniteit […].
> Ten derde, valt niet in te zien hoe de bestreden beslissing een nadeel kan inhouden voor de verzoekende partij. De Directieraad van het Rijksarchief heeft haar immers een alternatieve opdracht gegeven die van een inhoudelijk hoog niveau is, en die aansluit bij haar wetenschappelijke competenties. Bovendien kan de verzoekende partij haar nieuwe opdracht blijven uitoefenen in het Rijksarchief Brugge, waar zij reeds tewerkgesteld was. De nieuwe opdracht heeft dus geen enkele impact op de reistijd naar de werkplek en de verzoekende partij kan blijven functioneren in de vertrouwde omgeving."

6. Ook de tussenkomende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is "omwille van het feit dat de bestreden beslissing een maatregel is van inwendige orde".

Beoordeling

7. In het tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden maatregel een verdoken tuchtsanctie is. De gegrondheid van dit middel impliceert *ipso facto* de weerlegging van de exceptie, zodat in zoverre de exceptie samenvalt met de grond van de zaak. Om diezelfde reden, dient logisch eerst het tweede middel onderzocht te worden.

8. Voorts stelt de Raad van State vast dat verzoeker, die de leiding van het rijksarchief te Brugge was toevertrouwd, die leiding wordt ontnomen en zulks, bovendien, op grond van overwegingen die verband houden met "een aantal functioneringsproblemen" die aan verzoeker worden toegeschreven en "daaraan gekoppelde incidenten […] die de goede werking van de dienst in het gedrang brengen", inzonderheid "het proces van overdracht van het gebouw in de Academiestraat aan de Regie der Gebouwen, […] het niet-rationeel beheer van de middelen [en] het systematisch negeren van instructies en vragen van de hiërarchie".

Een dergelijke maatregel die de verstoring van de dienst wegens het gedrag van een personeelslid beoogt te verhelpen is – zelfs indien ze

geen verdoken tuchtstraf is en zelfs indien ze geen weerslag heeft op de wedde – hoe dan ook een voor de Raad van State aanvechtbare griefhoudende rechtshandeling.

9. De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker stelt in het tweede middel dat de bestreden beslissing een verkapte tuchtmaatregel uitmaakt, zodat ook de overeenstemmende statutaire tuchtprocedureregels zijn geschonden.

Het gedrag van verzoeker wordt gekapitteld. In de bestreden maatregel is sprake van incidenten en problemen, alsook van het feit dat gevraagde acties tot bijsturing zonder gevolg bleven of tot onvoldoende verbetering hebben geleid. Hieruit meent verzoeker te kunnen afleiden, al noemt hij het motief "wat schimmig", dat zijn gedrag als schuldig en foutief wordt gezien en dat hij hiervoor klaarblijkelijk moet boeten doordat hem zijn functie van diensthoofd wordt ontnomen. Het motief van de bestreden beslissing ligt in het schuldige gedrag. De schadeverwekkende effecten zijn zeer groot.

11. In de memorie van wederantwoord erkent verzoeker dat hij de bewijslast draagt.

Wat de intentie om te straffen betreft, wordt het functioneren van verzoeker door de verwerende partij duidelijk gehouden voor een verstoring van de goede orde van de dienst, heeft zij het ook over "functioneringsproblemen" en "incidenten" en stelt zij dat verzoeker niet voldoende zou hebben gerea-

geerd op vragen tot bijsturing. Uit de nota aan de algemeen rijksarchivaris die aanleiding gaf tot de bestreden maatregel kan naar het oordeel van verzoeker worden afgeleid dat de verwerende partij hem schuldig acht aan laakbare gedragingen. De intentie tot straffen blijkt volgens hem ook reeds uit de communicatie van de operationeel directeur.

Het nadeel dat de bestreden maatregel hem berokkent is volgens verzoeker bovendien groter dan nodig om de goede werking van de dienst te herstellen. In realiteit zijn de nieuwe opdrachten niet in overeenstemming met de wetenschappelijke competenties en ervaring van verzoeker. Bovendien kunnen de aan verzoeker nieuw toegewezen opdrachten weinig bijdragen aan zijn *curriculum vitae* of aan dat van eender welke andere archivaris. De bestreden maatregel ontneemt verzoeker niet enkel zijn leidinggevende functie, wat reeds schadeverwekkend is, maar wijst daarnaast aan verzoeker opdrachten toe die helemaal niet op zijn ervaring en profiel zijn toegespitst en die geen meerwaarde kunnen betekenen voor zijn verdere loopbaan. Bovendien is in het personeelsdossier van verzoeker de door de operationeel directeur opgestelde nota opgenomen, die een zeer slecht beeld ophangt van verzoekers functioneren. Dit schaadt dus ook de evolutie van zijn loopbaan.

Verzoeker merkt nog op dat een klassieke evaluatie te verkiezen was en meer in overeenstemming met de evenredigheidseis, aangezien hij dan over bijkomende waarborgen zou beschikken.

12. In de laatste memorie onderstreept verzoeker dat ook de wijze waarop de maatregel hem werd meegedeeld, zonder hem vooraf te horen en ten overstaan van de andere personeelsleden, mede het bestraffend oogmerk en de intentie om leed aan leed toe te voegen aantoont.

Beoordeling

13. Het valt aan een verzoekende partij toe om het voor de Raad van State geloofwaardig te maken dat aan een maatregel die zich niet naar de vorm als een tuchtmaatregel presenteert niettemin een disciplinaire bedoeling ten grondslag ligt zodat, ondanks de schijn van het tegendeel, ze een verdoken tuchtmaatregel is, omdat uit de omstandigheden moet worden afgeleid dat het determinerend, maar niet uitgedrukt motief van de maatregel is haar te bestraffen.

Tot het bestaan van een dergelijke niet-veruitwendigde bedoeling mag niet worden besloten op grond van louter subjectieve gevoelens van de getroffen ambtenaar. Integendeel dient de ambtenaar met verwijzing naar concrete omstandigheden aannemelijk te maken dat het determinerend, maar niet uitgedrukt motief van de maatregel erin bestaat hem te bestraffen. De Raad van State onderzoekt vervolgens of het geheel van de gegevens, die de ambtenaar hem voorlegt, in hun samenhang bekeken, in redelijkheid het besluit rechtvaardigt dat de bestraffing het dragend motief is van de genomen beslissing.

14. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de memorie van antwoord, “beweert de verzoekende partij weliswaar dat de schadeverwekkende effecten van de bestreden beslissing zeer groot zouden zijn, maar laat zij na dit op enige wijze toe te lichten in het middel”.

In het inleidend verzoekschrift faalt verzoeker dan ook schromelijk in de op hem rustende bewijsvoering. Hij vermeldt enkel, in de beslissing te bespeuren dat hem schuldig gedrag wordt verweten. Het enkele gegeven dat aan verzoeker de leiding wordt ontnomen van het rijksarchief te Brugge omdat hij ook na enige bijsturingen die leiding beweerdelijk niet aankan, levert echter geenszins het bewijs dat niet een ordemaatregel maar wel een verholen tuchtmaatregel is getroffen. Mag verzoeker immers als leidinggevende ‘schuldig’ zijn aan een gebrekkig leidinggeven, dan ligt het in de rede dat een bestuur hieraan

verhelpt, de goede werking van de dienst ten bate. De betrokkene ontheffen uit zijn leidinggeven ligt dan voor de hand als een mogelijke en adequate maatregel.

15. Pas in de memorie van wederantwoord onderneemt verzoeker dan een poging tot bewijsvoering.

Daargelaten of zulke uiteenzetting nog wel ontvankelijk is, kan ze de Raad van State hoe dan ook niet overtuigen.

Immers blijkt ook uit dit betoog niet dat het laakbaar vinden en willen bestraffen van het gedrag, eerder dan het gedrag op zichzelf de verwerende partij tot de maatregel heeft geïnspireerd.

De bestreden maatregel werd genomen na een bespreking tijdens de vergadering van de directieraad van 20 december 2013. Blijkens de notulering is bij die gelegenheid benadrukt dat het gaat om een administratieve en geen disciplinaire maatregel, die is genomen om de continuïteit van de dienst in Brugge te waarborgen. Noch uit de formulering van de beslissing noch uit de notulering van de beraadslaging erover blijkt ook maar enige bestraffende intentie in hoofde van de verwerende partij aanwezig te zijn.

De essentieel aan verzoeker gemaakte ‘verwijten’ betreffen voorts geen misstappen uit oogpunt van de plichtenleer, maar zijn toegesneden op de wijze waarop ordentelijk aan de dienst leiding gegeven moet worden op organisatorisch en budgettair vlak. Het functioneren van verzoeker als leidinggevende is volgens de motivering van de bestreden beslissing problematisch omdat het de goede werking van de dienst te Brugge zowel als de samenwerking met de centrale diensten, in het gedrang brengt. Om dit op te lossen is het in het geheel niet onlogisch dat het diensthoofd bij wie de oorzaak van de functioneringsproblemen werd vastgesteld, van zijn opdracht als diensthoofd wordt ontheven. Zulke maatregel is met andere woorden doeltreffend, zonder dat daaraan meteen ook een bestraffende bedoeling is verbonden.

Volgens verzoeker blijkt het verholen tuchtrechtelijk karakter van de maatregel ook uit de taken die hem als nieuwe opdracht werden toegewezen. Volgens verzoeker wordt hem hierdoor méér nadeel berokkend dan nodig is om de goede werking van de dienst te herstellen, omdat de functie-inhoud geen meerwaarde oplevert voor zijn loopbaan.

In dat verband zij vastgesteld dat verzoeker met zijn beroep de beslissing bestrijdt waarbij hem “de opdracht als diensthoofd van de dienst in Brugge werd ontnomen” en de beslissing waarbij die opdracht is toevertrouwd aan de tussenkomende partij. De nieuwe taakomschrijving van verzoekers opdracht is op zichzelf dus niet bestreden – al zou ze evident mee sneuvelen bij inwilliging van het beroep. De invulling van zijn nieuwe opdracht hanteert verzoeker bij de adstructie van het huidige middel dus enkel als argument om het verholen disciplinair karakter aan te tonen van de maatregel die hem ontlast van zijn leidinggevende taken.

Eenmaal evenwel aannemelijk is dat er goede dienstredenen zijn om verzoeker de leiding van de dienst te ontnemen, is het onafwendbaar dat hem andere taken worden toevertrouwd. Even onafwendbaar is het, dat die taken door verzoeker uit subjectief oogpunt als minderwaardig worden ervaren: bij bepaling kunnen het immers geen leidinggevende taken en verantwoordelijkheden zijn, die hem nu eenmaal ontnomen worden omdat hij er niet geschikt voor wordt geacht. De Raad stelt vast, dat verzoeker vervolgens taken en opdrachten kreeg toevertrouwd die niet vreemd zijn aan de functie van archivaris, namelijk het ontsluiten en inventariseren van archieven en de opvolging van een archiefdatabank. Verzoeker betoogt ook niet, minder nog bewijst hij, dat het intrinsiek minderwaardige taken zijn die in redelijkheid niet aan een archivaris toevertrouwd zouden worden – enkel vindt hij ze niet passend, afgemeten aan zijn aanleg en bekwaamheid.

Noch het feit dat aan verzoeker een andere opdracht is gegeven, noch de specifieke invulling of impact van die opdracht, wijst op een verholen tuchtrechtelijk oogmerk bij het opleggen van de eerste bestreden maatregel.

16. Verzoeker heeft niet aangetoond dat een achterliggende bedoeling van de verwerende partij er in wezen op gericht zou zijn hem te straffen voor zijn gedrag dat door haar als een schuldig gedrag zou zijn beoordeeld en dat een dergelijke bestraffing het dragend motief zou uitmaken van de eerste door hem bestreden beslissing.

Het tweede middel wordt verworpen.

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

17. In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de hoorplicht. Verzoeker beklemtoont dat hij in ieder geval gehoord had moeten worden, daargelaten de vraag of sprake is van een ordemaatregel dan wel van een tuchtmaatregel. Zijn gedrag stond immers centraal en de weerslag van het besluit is bijzonder groot.

18. Volgens de verwerende partij moest de hoorplicht niet worden nageleefd, gezien de aard van de bestreden maatregel.

Beoordeling

19. De bestreden maatregel, die aan verzoeker een leidinggevende opdracht ontneemt en bijgevolg een niet onbelangrijke wijziging teweegbrengt in zijn taakomschrijving, raakt verzoeker op een meer dan geringe wijze nadelig in zijn belangen en zulks dan nog wegens zijn persoonlijk handelen dat hem aangerekend wordt als een tekortkoming.

Krachtens een beginsel van behoorlijk bestuur mocht zulke maatregel door de verwerende partij niet worden genomen dan nadat verzoeker de kans was geboden nuttig voor zijn belangen op te komen.

De verwerende partij betwist niet dat zulks niet is gebeurd.

20. Het middel is gegrond.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

21. Verzoeker vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding.

Hoewel artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals ingevoegd bij artikel 11 van de wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’ krachtens artikel 39 van die wet “uiterlijk op 1 maart 2014” in werking is getreden, blijkt dat de Koning slechts uitvoering heeft gegeven aan artikel 30/1, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bij koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ dat krachtens zijn artikel 9 in werking trad op 2 april 2014, datum van bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, en van toepassing is “op iedere vordering tot schorsing of tot voorlopige maatregelen ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, te rekenen van die datum, en die geen bijkomende vordering vormt bij een vóór die datum ingediend beroep tot nietigverklaring, alsook op elke aanvraag, moeilijkheid en elk beroep, bedoeld in de artikelen 11, 12, 13, 14 en 16, 1° tot 8°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, ingediend te rekenen van die datum, en op de gelijktijdig dan wel later ingediende bijkomende vorderingen”.

Daaruit volgt dat artikel 30/1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelet op het temporeel toepassingsgebied van voormeld koninklijk besluit van 28 maart 2014, op een beroep zoals het voorliggende, ingesteld vóór 2 april 2014, niet toepasbaar is. Het zijn immers de regels van het koninklijk besluit van 28 maart 2014 die de beoordelingsbevoegdheid bepalen van de afdeling Bestuursrechtspraak, zoals deze aan de afdeling werd toegekend door artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De Raad van State mag aldus geen uitspraak doen over de gevorderde rechtsplegingsvergoeding.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de directieraad van het algemeen rijksarchief van 20 december 2013 om Luc Janssens de opdracht als diensthoofd van de dienst te Brugge te ontnemen en om die opdracht toe te vertrouwen aan Rombout Nijssen.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 400 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 oktober 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Tiny Temmerman **Geert Van Haegendoren**